

šena, jak plyne z úvodní věty § 135, jen pro úřady, pro něž toto nařízení platí. Správní řád však neplatí, jak z ustanovení § 1 tohoto řádu vyplývá, pro řízení před úřady o b e c n í m i (srv. nález Boh. č. 10.450/33, 11.426/34, 12.022/35). Zůstaly tudíž ustanovením § 135 nedotčeny ony předpisy, které upravují řízení u obcí. Ustanovení zákona č. 76/1919 Sb. nelze se v daném případě dovolati.

V § 26 cit. zák. se stanoví: »Nařízením bude stanoveno, od kdy mají ustanovení shora uvedená platiti na Slovensku«. Zákon arcíť používá zde označení »Slovensko«, nikoli však na odlišení této části československého státního území od Podkarpatské Rusi, nýbrž na označení onoho celého území bývalého král. uherského, které se stalo součástí republiky Československé, na rozdíl od ostatních částí, tvořících t. zv. země historické. Používá pojmu »Slovensko« v podstatě v témže smyslu, jaký mu dal zákon »o mimořádných přechodných opatřeních na Slovensku« č. 64/1918 Sb., stanově v § 13, že se vztahuje »na celé území bývalého království uherského, které vláda Československé republiky do své správy vezme«. Vyplývá to ze zprávy ústavního výboru o návrhu cit. zákona (tisk 381), podle níž sloužil zákonu č. 76/1919 za podklad návrh zákona, »kterým se mění a doplňují některá nařízení dosavadních zřízení v Československé republice mimo Slovensko«. Úmyslem zákonodárcovým bylo podříditi nové úpravě toliko t. zv. země historické a vyloučiti z ní území, přičleněné k republice z bývalého království uherského, a to zřejmě pro odlišné tamní poměry právní i faktické. Úmysl tento došel výrazu v ustanovení § 26. Obsahuje-li pak zákon sám zvláštní ustanovení o omezení své teritoriální působnosti, nelze se dovolávati ustanovení § 4 zák. č. 139/1919 Sb., resp. § 7, odst. 2 ústav. listiny, že zákon zásadně platí pro celé území Československé republiky.

Nález ze dne 29. ledna 1938 č. 14.771/37.

Rozhodčí komise podle zákona o záv. výborech č. 330/1921 Sb. není oprávněna ukládati volebnímu výboru provedení doplňovací volby ve smyslu § 58, odst. 3 zákona č. 75/1919 Sb. v případě, že nemohly býti obsazeny všechny mandáty závodního výboru proto, že volební skupina nejmenovala tolik kandidátů, kolik mandátů na ni připadlo.

Jest sice pravda, že ani zákon č. 330/1921, ani volební řád, vydaný na základě zmocnění daného § 11 cit. zákona vlád. nařízením č. 2/1922 Sb., nemá výslovného ustanovení o tom, co má nastati v případě, když při prikazování mandátů jednotlivým volebním skupinám se objeví, že některá volební skupina nejmenovala ani tolik kandidátů, kolik mandátů na ni připadlo, takže nemůže svými kandidáty obsaditi všechny mandáty, jež jí připadly. Z této okolnosti však po názoru soudu ještě neplyne, že by tu byla v zákoně mezera. Především dlužno přihlédnouti k tomu, že předpisy zákona čís. 330/1921 jsou sice předpisy juris cogentis,

avšak jen v tom smyslu, že zřízení závodního výboru nezávisí na vůli majitele závodu, ano, že je proti němu i vynutitelné. Avšak zřízení závodního výboru, jenž podle svého poslání jest zastupitelstvem zaměstnanců závodu, nemůže býti vynuceno proti vůli těchto zaměstnanců samých, zejména nemohou tito zaměstnanci býti žádnými prostředky přinuceni, aby provedli volbu, která jest jediným zákonným prostředkem, jímž závodní výbor může býti zřízen (srov. nález Boh. A 8376/30). Zřízení závodního výboru je tedy kogentním jen vůči podnikateli, kdežto na straně zaměstnanců je toliko fakultativní, takže tito mohou zřízení tohoto orgánu, jež jim je ponecháno, pasivním chováním (na př. nepodáním kandidátek) vůbec zmařit. Tím méně mohou býti zaměstnanci, sdružení ve volební skupině, nuceni jmenovati určitý počet kandidátů, aby mohla býti obsazena veškerá místa v závodním výboru.

Pro správnost tohoto názoru mluví i ustanovení § 20, odst. 2, posl. věta zákona č. 330/1921 Sb., podle něhož jest provésti novou volbu teprve tenkrát, klesl-li počet členů závodního výboru spolu s náhradníky pod polovici. Z toho je jasně patrné, že zákonodárce sám počítal s tím, že počet členů závodního výboru s náhradníky může býti menší než počet členů stanovených § 10 zákona o závodních výborech, že však této okolnosti nepřikládal žádné právní relevance na tak dlouho, dokud počet členů závodního výboru spolu s náhradníky neklesl pod polovici.

Může-li však závodní výbor během svého funkčního období platně fungovati i při menším počtu členů, pak nelze shledati důvodu, proč by závodní výbor, který, jak shora dovozeno, by nemusil býti vůbec ustaven, nemohl hned při svém složení míti menší počet členů, jestliže obsazení všech mandátů je z důvodu malého počtu kandidátů na kandidátní listině uvedených nemožné, a jestliže tento menší počet jeho členů není na překážku tomu, aby výbor sám mohl platně fungovati.

Nález ze dne 29. ledna 1938 č. 7056/35-5.

K exekuci vkladem vnuceného práva zástavního za vykonatelnou peněžní pohledávku na obecní nemovitost není třeba prohlášení správního úřadu podle § 15 ex. ř.

Podle § 15 ex. řádu může býti exekuce proti obci k vydobytí peněžních pohledávek, ač nejde-li o uskutečnění práva zástavního ze smlouvy, povolena toliko na takové majetkové součástky, kterých může býti použito k uspokojení věřitele bez újm y veřejných zájmů, o něž obec se má starati. Netýká se tedy toto omezení všech druhů exekuce, nýbrž jen těch, které slouží k uspokojení věřitele a které by veřejné zájmy ohrozily. Ohroziti by je mohly tím, že by obci byly odňaty součásti majetkové, nebo že by jejich používání obcí bylo omezeno nebo jemu bráněno (srov. § 4 min. nař. č. 153/1897 ř. z., vydaného podle čl. XLI. zák. čís. 78/1896 ř. z. o zavedení exekučního řádu, kterážto nařízení platilo